

Στο χωριό τού Όλοι Μαζί

Οι ιστορίες των μεταναστών που διέσχισαν τα σύνορα και έφτασαν στη Μυτιλήνη, οι αφηγήσεις των μυτιληνίων που ενεπλάκησαν στη δημιουργία του αυτοοργανωμένου ανοιχτού χώρου φιλοξενίας στις εγκαταστάσεις του πρώην ΠΙΚΠΑ. Διαδρομές ζωής τόσο διαφορετικές που διασταυρώνονται, διαπλέκονται για λίγες μέρες και μετά χωρίζουν ξανά, υφαίνοντας χώρους και πρακτικές συνύπαρξης και αλληλεγγύης, αμφισβητώντας τα σύνορα της «Ευρώπης Φρούριο».

ΠΙΚΠΑ Μυτιλήνη 2012

Αύγουστος Επιχείρηση «Ξένιος Ζευς» στο κέντρο της Αθήνας, ενίσχυση της αστυνομικής δύναμης στον Έβρο με 2000 αστυνομικούς, φράχτης, αρχίζουν να φτάνουν λίγοι μετανάστες ξανά στη Μυτιλήνη. Κρατούνται στα αστυνομικά Τμήματα. Πρόκειται κυρίως για Αφγανούς, Σύριους αλλά και Ιρανούς, Παλαιστίνιους, Σομαλούς και υπήκοους άλλων Αφρικανικών κρατών.

Σεπτέμβριος Οι αφίξεις στη Μυτιλήνη έχουν μαζικοποιηθεί και σταθεροποιηθεί, οι μετανάστες στοιβάζονται στα αστυνομικά Τμήματα όλου του νησιού, η κράτηση είναι πολυήμερη και άθλια. Κρατητήρια που χωράνε 25 ανθρώπους φιλοξενούν πάνω από 100. Ανάμεσά τους μικρά παιδιά, έγκυες γυναίκες, ανήλικοι και ευάλωτες περιπτώσεις. Μηδενικές δυνατότητες άσκησης του δικαιώματος στο άσυλο. Όποιος επιχειρήσει να υποβάλει αίτημα κρατείται μέχρι και 18 μήνες.

Η Δικτύωση πολιτών το Χωριό του όλοι μαζί προτείνει στις αρχές την δημιουργία ενός ανοιχτού Χώρου Πρώτης υποδοχής προσφύγων στις κατασκηνώσεις του ΠΙΚΠΑ που ανήκουν πια στον Δήμο Μυτιλήνης. Την λειτουργία του αναλαμβάνουν να υποστηρίζουν εθελοντές. Ένα απίστευτο μπαλάκι ευθυνών αρχίζει ανάμεσα στις αρχές. Δήμος και αστυνομία πετάνε ο ένας την ευθύνη στον άλλο.

Οκτώβριος Οι αστυνομικές αρχές δίνουν την δική τους απάντηση στα άθλια, ασφυκτικά γεμάτα κρατητήρια και στον φόρτο εργασίας που αποτελούν για αυτούς οι πρόσφυγες. Αφήνουν ασύλληπτους δεκάδες ανθρώπους εξαθλιώνοντάς τους και εκθέτοντάς τους σε κίνδυνο. Οι πρόσφυγες αν δεν συλληφθούν δεν μπορούν να πάρουν το υπηρεσιακό σημείωμα των 30 ημερών για να μπορέσουν να ταξιδέψουν στην Αθήνα. Απελπισμένοι βρίσκουν καταφύγιο στα πάρκα της πόλης και σε εγκαταλειμμένα κτίρια, θύματα εκμετάλλευσης διακινητών και υπό την απειλή φασιστικών επιθέσεων.

Νοέμβριος Οι καιρικές συνθήκες γίνονται δραματικές για όσους αναγκάζονται για μέρες να ζουν στον δρόμο. Μια από τις πολλές ομάδες αστέγων καταλήγει στο λιμάνι της πόλης όπου οδηγείται από το ίδιο βαν της αστυνομίας και εγκαταλείπεται. Εντοπίζεται το βράδυ από κλιμάκιο των γιατρών χωρίς σύνορα και πολιτών που συμμετέχουν στην δικτύωση του Χωριού του όλοι μαζί. Ανάμεσά στα 23 άτομα 2 έγκυες γυναίκες και δυο μικρά παιδιά. Έχει αρχίσει να βρέχει, το κρύο είναι τσουχτερό. Την πρώτη μέρα μεταφέρεται μια έγκυος στο νοσοκομείο, παρέμβαση σωτήρια για την ίδια και το παιδί της. Οι υπόλοιποι διανυκτερεύουν μέσα στο κρύο. Το βράδυ δέχονται ρατσιστική επίθεση με πέτρες από διερχόμενο αυτοκίνητο. Μία έγκυος γυναίκα χτυπιέται στο κεφάλι. Μέλη του Χωριού του όλοι μαζί μένουν δίπλα σε αυτήν την ομάδα για 3 μέρες έως ότου το λιμενικό αποφασίσει να τους συλλάβει και να τους βάλει στα άθλια κοντέινερ που διατηρούσε στο λιμάνι.

Τέλος Νοέμβρη

Άστεγοι μετανάστες βρίσκονται σε πάρκα και δρόμους της πόλης, μια ομάδα από 60 άτομα περνάνε 2 νύχτες έξω από το δημοτικό θέατρο, πολίτες σπεύδουν να τους συμπαρασταθούν με τον φόβο του κρύου και των ρατσιστικών επιθέσεων. Το κύμα συμπαράστασης μεγαλώνει. Οι αρχές, υπό την πίεση της κοινωνίας, την επιδείνωση των καιρικών συνθηκών αλλά και επισκέψεις από Διεθνής οργανισμούς που κάνουν αναφορές για τις συνθήκες διαβίωσης των προσφύγων στην χώρα μας, δίνουν την άδεια στα μέλη της δικτύωσης να λειτουργήσουν άτυπα τις κατασκηνώσεις του ΠΙΚΠΑ ως ανοιχτό χώρο φιλοξενίας βραχείας διαμονής.

1^η Μέρα ΠΙΚΠΑ

Πριν ακόμα ανοίξει ο χώρος και ενώ εθελοντές καθαρίζουν μεταφέρονται στο ΠΙΚΠΑ με αυτοκίνητα πολιτών αλλά και με το Βαν της αστυνομίας περίπου 70 άτομα.

Βασικά αιτήματά μας προς τις αρχές ώστε να μπορέσουμε να στηρίξουμε το εθελοντικό αυτό εγχείρημα ήταν από την πρώτη στιγμή οι ταχύρρυθμες διαδικασίες έκδοσης υπηρεσιακών σημειωμάτων ώστε να μην συσσωρεύονται οι άνθρωποι στο ΠΙΚΠΑ για μέρες και η υλική στήριξη από την υπηρεσία πρώτης υποδοχής του Υπουργείου Προστασίας του Πολίτη που διέθετε τρόφιμα, φάρμακα, ρούχα, είδη πρώτης ανάγκης για αυτό ακριβώς τον σκοπό από κονδύλια που παραμένουν αδιάθετα στο Υπουργείο.

3 εβδομάδες λειτουργίας

Λειτουργήσαμε το ΠΙΚΠΑ 3 εβδομάδες με τρόπο υποδειγματικό, μόνο με τις δυνάμεις των εθελοντών και τις προσφορές των πολιτών του νησιού. Καμία στήριξη δεν δόθηκε από την πολιτεία μετά την παραχώρηση του χώρου από τον Δήμο Μυτιλήνης.

Στις παρεμβάσεις μας προς τις αρχές και στην δημοσιοποίηση των προβλημάτων οι αρχές αντέδρασαν με μαζικές συλλήψεις προσφύγων, το άδειασμα του χώρου του ΠΙΚΠΑ και την προφορική εντολή να μην φιλοξενηθεί κανείς πια εδώ. Εμείς δεν πήραμε εντολή από κανέναν να ανοίξουμε το ΠΙΚΠΑ και δεν θα δεχτούμε καμία εντολή για το κλείσιμό του όσο η εξαθλίωση της κράτησης συνεχίζεται.

Μέρες μετά την αποχώρηση των προσφύγων πολίτες έφταναν στο ΠΙΚΠΑ για να φέρουν φαγητά και ρούχα. Πολλά από αυτά μεταφέρθηκαν στην αστυνομία αλλά με μεγάλη έκπληξη διαπιστώσαμε ότι κάποια δεν έφτασαν ποτέ στους πρόσφυγες. Τι απέγιναν? Οι αρχές πετάνε στα σκουπίδια την αλληλέγγυα προσφορά μιας ολόκληρης κοινωνίας και αυτό δεν θα το επιτρέψουμε.

Εγώ θέλω να πω μια ιστορία που μου είπε ο πατέρας Κύριλλος ενός ανθρώπου που ήθελε να κάνει το μνημόσυνο των γονιών του και αντί να κάνει ένα μνημόσυνο όπως όλα τα άλλα είπε «Πάτερ εγώ το μνημόσυνο των γονιών μου θέλω να είναι το αυριανό γεύμα στο Χωριό του Όλοι Μαζί, στο ΠΙΚΠΑ». Αυτό είναι πάρα πολύ συγκινητικό, άλλοι είμαστε πιο κοντά στην εκκλησία, άλλοι όχι, αλλά ήταν όπως πρέπει να είναι η εκκλησία. Αυτό που συμβαίνει εδώ είναι εκπληκτικό και μοναδικό, τόσο άνθρωποι να έρχονται, να φέρνουν πράγματα, να στηρίζουν την προσπάθεια. Είναι μοναδικό στην Ελλάδα αλλά και στην Ευρώπη.

Γιώργος

Ηταν ένας πρόσφυγας ο οποίος ήταν πολύ καιρό στα κρατητήρια, και τελικά χθες κατάφερε και βγήκε. Ήρθε εδώ στο ΠΙΚΠΑ, που οι άνθρωποι είναι προβληματισμένοι, σκέφτονται το μέλλον τους, δεν ξέρουν τι θα γίνει. Αλλά αυτός ήταν πάρα πολύ χαρούμενος γιατί ήταν πάρα πολύ καιρό έγκλειστος και ήρθε εδώ πέρα χαμογελαστός, τους έπιανε όλους, τους αγκάλιαζε, τους φιλούσε και οι άλλοι στην αρχή τον κοίταζαν απορημένοι, έλεγαν γιατί αυτός είναι τόσο χαρούμενος. Βρήκε κάποιους ανθρώπους που μιλούσαν αραβικά τους έπαιρνε, τους αγκάλιαζε, μέχρι και ο παππούς που είναι 75 χρονών σηκώθηκε, άρχισε και αυτός να γελάει, να τον φιλάει και ήταν σαν να άλλαξε όλη η διάθεση των ανθρώπων.

Δήμος

Εμείς για να φτάσουμε από τη Σομαλία στην Τουρκία ήρθαμε μέσω Ιράν. Ήμασταν 9 άτομα και είχε πάρα πολύ χιόνι εκείνη την εποχή. Περπατούσαμε 15 ώρες στο χιόνι. Και είναι δύσκολο για μας γιατί δεν ήμαστε μαθημένοι στο χιόνι. Κάποιοι άνθρωποι που ήμασταν μαζί τραυμάτισαν τα πόδια τους λόγω του χιονιού. Ένας αναγκάστηκε αν κόψει τα πόδια του στην Τουρκία γιατί ήταν νεκρά από τα χιόνια. Ο στόχος του ήταν να φτάσει στην Ευρώπη, να πάρει βίζα και να βρει μια δουλειά. Αυτό ήθελε. Αλλά τώρα δεν μπορεί να περπατήσει πια. Εγώ έφτασα στην Ευρώπη τώρα και νιώθω πραγματικά τυχερός. Θέλω να αφήσω την Ελλάδα και να φτάσω σε άλλες Ευρωπαϊκές χώρες γιατί υπάρχουν πολλές δουλειές εκεί.

Bimar

Εγώ θυμάμαι τη μέρα που ήταν εδώ 140 άτομα και δεν έβγαιναν οι μερίδες για να τους ταΐσουμε όλους. Και εκεί που συζητάγαμε και σκεφτόμασταν πως θα τα καταφέρουμε εμφανίστηκαν 3-4 γυναίκες με κατσαρόλες, χωρίς να έχουμε κανονίσει να έρθουν, και η ποσότητα όχι μόνο έφτασε αλλά περίσσεψε και για την επόμενη μέρα. Υπήρχε ανταπόκριση από κόσμο που δεν το περίμενες, από άντρες, γυναίκες, ακόμα και παιδιά που ανταποκρίθηκαν τόσο αυθόρμητα σε μια τέτοια ιστορία.

Έβρης

Εγώ ήρθα την Τρίτη και μπήκα κατευθείαν στα βαθεία. Ήρθαμε το πρωί εδώ και περίπου το απογευματάκι μάθαμε πως έχουν φτάσει και άλλοι μετανάστες στο Μανταμάδο με βάρκα. Και έρχονται αυτή τη στιγμή περπατώντας προς τη Μυτιλήνη, προσπαθώντας να βρουν το ΠΙΚΠΑ. Και ξεκινήσαμε με το Γιώργο να πάμε, μήπως τους πετύχουμε στο δρόμο, να δούμε πόσο είναι, τι γίνεται και τα λοιπά. Εγώ δεν ήξερα πόσο μακριά είναι, και συνειδητοποίησα ότι είναι καμιά 30αριά χιλιόμετρα μακριά. Κάποια στιγμή πηγαίναμε, πηγαίναμε και φτάνουμε σε ένα σημείο του δρόμου, τελείως σκοτεινό, χωρίς κανένα χωριό δίπλα και αρχίσαμε να τους βλέπουμε, να φτάνουν μέσα στη νύχτα, να περπατάνε, αρκετός κόσμος, καμιά 30αριά, αλλά σπασμένοι σε ομάδες, λίγοι πιο μπροστά, άλλοι πιο πίσω, πολλές οικογένειες με παιδιά πολύ ταλαιπωρημένοι, οι οποίοι όλοι μας ρωτάγανε πόσο μακριά είναι ακόμα το καμπ. Λέω στο Γιώργο να πάρουμε κανέναν, δεν ξέρω, λέει, είναι και παράνομο να τους μετακινήσουμε, δεν ξέρω αν πρέπει, δεν κάνει και να τους σπάσουμε. Κάποια στιγμή αρχίζει να βρέχει πολύ και πετυχαίνουμε μια οικογένεια καθισμένοι στη μέση του δρόμου, το μικρό κλαίει, ο πατέρας είναι σε άθλια κατάσταση, του τρίβει τα πόδια, αυτό τα έχει παίξει εντελώς από το περπάτημα, η μάνα είναι επίσης σε κακή κατάσταση και δίπλα τους κάθεται άλλη μια οικογένεια με μια έγκυο. Μου λέει ο Γιώργος τους παίρνουμε, δεν υπάρχει περίπτωση, δεν γίνεται να τους αφήσουμε εδώ πέρα. Τους δίνουμε και κάτι σουβλάκια που είχαμε πάρει να φάμε εμείς, έφαγε το μικρό, τους βάζουμε μέσα, μιλάμε και με τους υπόλοιπους, βάζουμε τις 3 γυναίκες, το παιδί τους και τον Αμίρ τον οποίο τον παίρνω στα πόδια μου γιατί δεν χωρούσε αλλού. Μου λέει η μαμά του "θα τον πάρετε εσείς?", εντάξει, δεν μιλαγαν αγγλικά, ήταν λίγο με τη γλώσσα του σώματος η επικοινωνία

και τον βάζω και κάθεται πάνω μου. Με το που ξεκινάμε, βάζουμε και το καλοριφέρ, και τον νιώθω, ξέρεις, αυτό που αφήνεται και πέφτει στο πλάι, και κοιμάται. Και όπως του είχα πιάσει το χεράκι του να δω αν είναι ζεστό, μου έσφιγγε και λίγο το χέρι. Δεν έχω ζήσει πιο συγκλονιστικό πράγμα στη ζωή μου. Δηλαδή είχαμε ταλαιπωρηθεί, ήμασταν βρεγμένοι, τα πόδια μου ήταν μούσκεμα, είχα ξυπνήσει από τις πέντε το πρωί, και αυτό που έγινε ήταν η αποζημίωση, όχι για τη μέρα αλλά για τη χρονιά.

Maviva

Ηταν μια από τις γυναίκες που έφτασε το βράδυ, ήταν παγωμένη, τα ρούχα της βρεγμένα και κάθισε εκεί που είχαμε την κουζίνα, της φτιάξαμε ένα τσάι και προσπαθήσαμε να τη ζεστάνουμε, βρήκαμε και λίγα στεγνά ρούχα. Αυτή ήταν έγκυος και ήρθε με το ένα από τα παιδιά της, ο άντρας της είχε μείνει πίσω, κάπου στο Μανταμάδο και ερχόταν με τα πόδια. Και αυτή η γυναίκα μέσα στην αγωνία της, μόλις είχε φτάσει, δεν ήξερε που είναι ο άντρας της, έβγαλε από την τσέπη της ξηρούς καρπούς και σταφίδες και έβγαλε και μας κέρασε εμάς, ένας άνθρωπος που δεν έχει τίποτα ήρθε και κέρασε εμάς. Εντάξει, ήταν μια στιγμή που μου έχει μείνει.

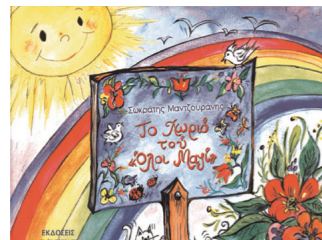
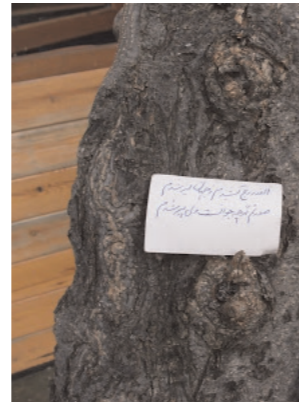
Maria

Στον κόσμο:
Έχω δει τόση λύπη
Που ακόμα και ο κόσμος μου λέει: σταμάτα
Είμαι τόσο γεμάτος
Που δεν μπορώ να δω τη λύπη στο πρόσωπό σου πιά.
Το πρόσωπό μου μπορεί να φαίνεται νεότερο,
Αλλά δεν είμαι νέος πια,
Είμαι ηλικιωμένος.

Το σημείωμα αυτό βρέθηκε στο ΠΙΚΠΑ σε ένα δέντρο,
την Παρασκευή 21 Δεκ. 2012, αφού όλοι οι πρόσφυγες είχαν φύγει.

Το «Χωριό του Όλοι Μαζί» αποτελεί ένα δίκτυο 27 διαφορετικών οργανώσεων της Μυτιλήνης το οποίο, έχοντας αρχικά ως βάση τις ήδη υπάρχουσες δομές αλληλεγγύης στην τοπική κοινωνία, επιδιώκει τη διεύρυνση και το συντονισμό τόσο των ομαδικών όσο και ατομικών προσπαθειών, με σκοπό να προωθήσει την κοινοτική αλληλεγγύη, αλληλοβοήθεια και στήριξη, να επαναφέρει στο κέντρο της καθημερινότητας την κοινότητα, με δράσεις που αφορούν την υγεία, τη σίτιση, την ανταλλακτική οικονομία, τη στήριξη των μεταναστών, την εκπαίδευση, το περιβάλλον και πολλά άλλα. Για περισσότερα:

Το «Χωριό του Όλοι Μαζί» πήρε το όνομά του από το παραμύθι του Μυτιληνιού συγγραφέα Σωκράτη Μαντζουράνη, ένα παραμύθι που μιλάει για έναν κόσμο που βασίζεται σε διαφορετικές αξίες και το αφήνει «κληρονομία» στον εγγονό του. Όπως γράφει ο ίδιος ο συγγραφέας σε άρθρο του στο Δρόμο της Αριστεράς: «Συντρόφια, σας ζηλεύω και σας χαίρομαι και κρυφοκαμαρώνω που με διαλέξατε για «νονό» της σπουδαίας προσπάθειάς σας. Εύχομαι να αποδείξετε πως Το χωριό του Όλοι Μαζί, δεν είναι απλά ένα παραμύθι.»

Το χωριό του Όλοι μαζί

<http://xoriooloimazi.blogspot.gr/>

<http://lesvos.w2eu.net> • <http://migrant.diktio.org/>